

Een lichtje voor het overleden kind

Monique Manders nam het initiatief voor een herdenkingsdienst in Huissen voor het overleden kind.

door
Joris van Egmond

joris.van.egmond@gelderlander.nl

■ De 16-jarige Ivet archiefphoto
Monique Manders

BEMMEL – Ze weet hoe belangrijk een herdenking kan zijn. Om even stil te staan bij het verlies van een kind. Monique Manders (51) uit Bommel is moeder van een overleden dochter. Zij is ook een van de initiatiefnemers van de herdenking die gisteravond, tijdens Wereldlichtjesdag, plaatsvond in de protestantse kerk in Huissen. „Het is belangrijk voor mensen om te weten dat je steun hebt van anderen.”

Monique kan zich de dag nog goed herinneren dat het haar overkwam. Het gebeurt in de nacht van 24 op 25 oktober 2003. Het sneeuwde de uren ervoor, de straten zijn wit. Haar man is beroepsmilitair en verblijft voor zijn werk in Polen, haar drie zoons en zijzelf zijn thuis. In de middag was de 16-jarige Ivet naar de film gegaan, samen met een klasgenoot. Vroeg in de nacht raakt ze thuis onwel. De hulpdiensten kunnen haar niet helpen. Ivet overlijdt ter plaatse.

Het is alsof het gezin wordt getroffen door een tsunami, een aardbeving en een orkaan ineen, vertelt ze. „Ik kan me het allemaal zo goed voor de geest halen. Ik wilde alles registreren, van minuut tot minuut. Misschien omdat ik het mijn man goed wilde vertellen. Hoe denk je dat het was toen ik mijn man aan de telefoon moest vertellen dat Ivet was overleden? Het was verschrikkelijk. Echt verschrikkelijk.”

In de jaren daarna krijgt ze te maken met uiteenlopende emoties binnen het gezin. „Voor de ene

zoon werd studie ineens belangrijker. Mijn jongste zoon die toen negen jaar was, deed soms spelletjes waarin de dood een grote rol speelde. En als hij in de klas zat en een blond meisje voorbij zag fietsen, keek hij vaak om te zien of het Ivet was. Een leraar die boos werd omdat je de schoolboeken was vergeten, was plotseling niet belangrijk meer. Alle fundamenten van het gezin waren verdwenen. De tijd stond gevoelsmatig stil terwijl er als ik naar buiten keek, volop beweging was. Er veranderde veel.”

Behalve de hulp die ze zoekt bij onder anderen een kinderpsycholoog, gaat ze ook zelf op zoek naar informatie. Net zoals jaren eerder, toen ze werd geconfronteerd met het overlijden van haar broer op 26-jarige leeftijd. „Je stelt jezelf weer vragen als: kan ik nog verder? Wil ik verder? Sommige mensen zeiden dat ik nog drie zoons had en door moest gaan. Ja, natuurlijk is dat zo. Maar dat maakt het verlies niet minder erg. Je ver-

wacht dat je kind overlijdt na jou, niet omgekeerd. Dit is zo anders dan je toekomstverwachting. Kinderen vertegenwoordigen jouw toekomst. Dat valt ineens weg. Het legde een druk op mijn relatie, die later eindigde doordat we uit elkaar gegroeid waren. En ik stopte met mijn werk, dat paste van beide kanten niet meer. Ik was bezig met overleven.” Monique gaat aan verschillende activiteiten deelnemen. Zo schilfert ze veel, ze gaat geregeld sporten en schrijft dagboeken. Ook

■ Kaarsen worden aangestoken. Zondagavond was in de protestantse kerk in Huissen een herdenkingsdienst voor het overleden kind. Er namen ruim twintig mensen aan deel. foto ANP

stort ze zich op een studie. „Ik wilde de confrontatie aan gaan met mijn eigen pijn door te studeren”, zegt ze. Ze doet een opleiding om therapeut te worden zodat ze mensen onder meer kan helpen met zingevingsvragen. Na haar diploma specialiseert ze zich in rouw en verlies. Tijdens haar werk krijgt ze nu veel mensen over de vloer die te

maken hebben met rouw en verlies. „Het praat anders als je ervaringsdeskundige bent, denk ik. Maar ik heb niet alleen te maken met mensen die in rouw zijn. Verlies kan ook heel anders zijn, bijvoorbeeld het verlies van zelfvertrouwen of een baan. Dat is net zo serieus.” Nu gaat het goed met haar en haar drie zoons. „We hebben zin-

geving gevonden in ons eigen leven. We doen allemaal dingen die we belangrijk vinden. Daar mogen we gelukkig mee zijn, dat is niet vanzelfsprekend. Natuurlijk denk ik elke dag aan Ivet. Op de dag dat ze overleed, sneeuwde het. Sneeuw is altijd iets speciaals voor me gebleven. Tijdens Wereldlichtjesdag herdenken we haar. Dan halen we herinneringen op en steken we een lichtje aan. Ja, dat is intiem en soms intens. Maar de herdenking is vooral liefdevol.”

WERELDLICHTJESDAG

- Wereldlichtjesdag is sinds 1997 een internationale dag om stil te staan bij een overleden kind.
- In de Over-Betuwe waren voor het eerst twee herdenkingsbijeenkomsten: in de Vloedschuur Heteren en in de protestantse kerk in Huissen.
- In Huissen meldden ruim twintig mensen zich aan om de herdenking bij te wonen.

